

ſaa kan jeg, ſaalænge Flertallet ikke har anerkjendt dette, ikke være med til at ſkaffe det det Midſel i Hænde, ſom denne Adreſſe vil give det. Jeg kan ſaa meget mindre gjøre det, ſom jeg, efter Alt hvad jeg har hørt om den Forſoning, ſom det ſkulde være en Haandsrækning til, ikke kan betragte det ſom en ſaadan Forſoning, der virkelig kunde føre til fornyet Samarbejde, men ſnarere maa betragte det ſom en ganſke eiendommelig Illuſtration til det gamle kriſtelige Bud om ogſaa at vende det andet Dre til.

Ville: Jeg var ikke ſaa heldig at være tilſtede, da den ærede Forſlagsſtiller aabnede Forhandlingen i Aſtemødet, og har ſaalædes forſkjert mit Ret til at ſvare paa de Bemærkninger, ſom jeg hører, han ſkal have gjort til mig, og ſom efter det Referat, jeg har ſaaet, vidne om, at „Svien“ dog ikke ganſke har manglet. Jeg ſkal alſaa ikke komme ind herpaa, men holde mig til Uttringer, fra ærede Medlemmer, ſom have talt, medens jeg har været tilſtede. Jeg ſkal først og fremmeſt vende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein-Ledreborg), ſom har troet at kunne opſtille den Sætning, at de, ſom ønske Fred og Ro i Danmark, maatte ſtemme for Adreſſen. Jeg tillader mig at neblægge — og jeg tillader mig at tro ikke alene paa mine egne Begne — den allerbeſtemteſte Indſigelse mod en Fremſtilling af denne Natur; den er ganſke uberettiget. Der er Mange, ſom af deres fulde Hjerte ønske Fred og Ro her i Danmark og med Glæde vilde hilſe ethvert virkelig Regn paa, at en ſaadan Tilſtand nærmer ſig, men ſom dog ville ſtemme mod en ſaadan Adreſſe, fordi de, langtfra i den at ſe Betingeſen for Indtrædelse af Fred og Ro, kun ſe en ny Uklarhed, en ny Forvirring, og i Virkeligheden en Underſtøttelse af Principer, ſom man anſer det for ſin konſtitutionelle Pligt at bekæmpe, og blandt dem, ſom have denne Pligt til energiſt at bekæmpe det konſtitutionelle Princip, ſom bæres af Flertallet, er der Ingen, ſom har udtalt ſig ſtærkere og beſtemtere end ſelve det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds. Han har i Aſten ſagt, at han ikke forlanger, at Flertallet ſkal frafalde ſin Anſkuelse om det parlamentariſke System, han har ſagt, at han endog forudſætter, at det ſtemmer for denne Adreſſe under Forudſætning af, at det parlamentariſke System er en berettiget Løreſætning. Men hvad har da det ærede Medlem tidligere ſagt om det parlamentariſke System? Kun nogle ſaa Ord ſkal jeg tillade mig at oplæſe af, hvad det ærede Medlem for ſaa Uger ſiden har ytret her i Salen om dette Princip, idet jeg ubbejder mig den ærede Formands Tilladelse til at oplæſe nogle Linier af Nigsdags-tidenden. Det ærede Medlem har ſagt, at den parlamentariſke Regjering er det folkevalgte Kammerſ ubetingede Overvægt i Statiſtyrelſen, og det er „det Samme ſom Kongeniagtens

ubetingede Nederlag“, „Kongens ubetingede Forſvinden ſom virkſom Faktor i det politiſke Liv“. Det ærede Medlem har ſagt, at han var imod, hvad han kaldte en monarkiſt Republik, og da denne Uttring bevirkede nogen Modſigelse, bemærkede han, at han var mod en „Bortteſtamoteren af det monarkiſke Princip i vor Forfatning“, og det var han, fordi han ikke havde Sympathi for Parlamentariſme i nogen Retning, hverken for den Slags Parlamentariſme, ſom udøves af de Herrer paa den ene Side eller af de Herrer paa den anden Side; det parlamentariſke System vilde føre til et Flertalsabsolutisme, men Flertalsregimentet ſtilte ſig efter hans Mening fra den kongelige Abſolutisme kun derved, at „hint havde en lille Smule mindre Følelse af Anſvar end denne“, og han ønskede, at vi aldrig maatte ſaae „det Værſte af Alt, nemlig Klafferegimente“; thi det var „den værſte Art af Tyranni“, og det betegnedes ſom en uundgaaelig Følge af det parlamentariſke System, ſom det opſatteſes fra Flertallets Side, og ſom Følge deraf sluttede det ærede Medlem ſit Foredrag med at erklære, at, da han ſatte Pris paa tydelige Forklaringer og vidſte, at Enhver gjorde det, vilde han udtale overfor Flertallet i denne Forſamling, at, hvor gjerne han end vilde ſamvirke med dem, naar den Konflikt var forbi, ſom Flertallet havde reist, var han indenfor denne Konflits Omraade deres afgjorte Modſtander.“ Nu ſpørger jeg, hvor har det ærede Medlem et eneſte Ord for, at det parlamentariſke System, ſom han har ſkilbret med ſaa grelle Farver, er opgiwet af det Parti, af hvilket han har erklæret ſig for at være en afgjort Modſtander, ſaa længe Konflitten beſtod, og ſom han nu vil yde en Haandsrækning, ikke til Forſoning, men til Fremhjælping af det System, han har bekæmpet. Hvor kan han forlige ſin ſtrænge Fordømmelse af den parlamentariſke Doktrin fra Oktober med ſin Demſældighed imod den nu? — Der er ſaldet nogle Uttringer af et andet æret Medlem, til hvem jeg ogſaa ſkal henvende et Par Ord; thi jeg maa tilſtaa, at for mig ligger Betydningen af den Aſtemning, ſom ſnart foreſtaar, jingelunde i de Saer, ſom ſandſynligviſe vilde falde fra de Herrer, ſom tilhøre Flertallet, men ſnarere i den Maade, hvorpaa enkelte Medlemmer udenfor Flertallet tro at kunne ſtille ſig. Det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius) yttrede, at han ikke anſaa det for at være rigtig at føre Kampen mod Folkethingets Flertal til det Yderſte. (Scavenius: Før det var nødvendigt.) Vel, før det var nødvendigt. Jeg er overmaade villig til at indrømme denne Tilſøining; han vilde ikke føre denne Kamp til det Yderſte, før det var nødvendigt. Kaſter jeg nu et Blik tilbage paa, hvad det ærede Medlem yttrede, da Spørgſmaalet forelaa om Finantslovens Negtelse, ſaa finder jeg, at han der har udtalt: „Man veed, at man uden Hensyn til den Sympathi eller Ikkesympathi,